

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év november hó 23. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T

A rablás büntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 23.B.1248/2015/16-I. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott cselekményét a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés a) pont szerint minősíti.

A magánfél helyes megnevezése a sértett1., a polgári jogi igény jogcíme kártérítés.

A bűnjeleket a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.1118/2016. számon kezelik, melyek közül a - helyesen - 10. tétel alatti szövetkesztyű elkobzását mellőzi és annak megsemmisítését rendeli el, továbbá a pendrive, a CD-k és DVD-k a bűnjeljegyzék 11-18. tételei alatt vannak nyilvántartva.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott magyar állampolgár.

A másodfokú eljárás során felmerült 5440 (ötezer-négyszáznegyven) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A vádlottat a Fővárosi Törvényszék a 2016. május 5. napján kihirdetett 23.B.1248/2015/16-I. számú ítéletével bűnösnek mondta ki a Btk. 365.§ (1) bekezdésének a) és b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés c) pontjára figyelemmel a (4) bekezdés b) pontjába ütköző társtettesként elkövetett rablás büntetében, és ezért 8 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg, valamint rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról. Elrendelte továbbá a Győri Városi Bíróság B.1672/2008/7. számú ítéletével kiszabott 1 év 10 hónap börtönbüntetés végrehajtását, valamint 13.333.333,- Ft erejéig vagyoneklobzást. Ezenkívül kötelezte a vádlottat 8.000.000,- Ft tőke a sértett1 magánfél részére, 480.000,- Ft illeték az állam javára és az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére is. Rendelkezett továbbá a lefoglalt bűnjelekről.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője felmentésért fellebbeztek, az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.496/2016/1. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta annak helyes indokaira figyelemmel.

Utalt arra az ügyészség, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást, mely során az ügy elbírálása szempontjából szükséges bizonyítékokat teljes körűen beszerezte, majd iratszerűen rögzítette. A bizonyítékokat alaposan, azokat egyenként és egymással összevetve is elemezte, mely megfelel az ésszerű gondolkodásnak. Kiemelte, hogy az így megállapított tényállás megalapozott, ezért a felmentést célzó fellebbezés a bíróság mérlegelő tevékenységét támadja, mely azonban a tényálláshoz kötöttség folytán nem vezethet eredményre.

Hangsúlyozta még, hogy álláspontja szerint a cselekmény minősítése is törvényes, a büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság hiánytalanul vette számba, és kellő súllyal értékelte a bűnösségi körülményeket, így a büntetés lényeges enyhítése nem indokolt.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Be. 361.§-ának (1) bekezdésére figyelemmel nyilvános ülésen bírálta felül.

A nyilvános ülésen a védő az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, védence felmentését indítványozta. Álláspontja szerint ugyanis az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése kapcsán nem kellő súllyal vette figyelembe a vádlottat mentő tényeket, adatokat, így helytelen jogi következtetést vont le a vádlott bűnösségére.

Ismét hangsúlyozta, hogy az eltulajdonított gépjárműben a kormánykeréken, és a váltón rögzített DNS nyom bármikor odakerülhetett, ugyanis a vádlott elmondta, hogy mint kamionsofőr a pihenőidők alatt a parkolóban beszélgetni szoktak, e közben beülnek egymás járművébe, és így már korábban érintkezhetett ezen járművel.

Kiemelte azt is, hogy védence állítása szerint a cselekmény időpontjában nem is tartózkodott az elkövetés helyén, valamint, hogy a telefonon történt állampolgári bejelentés, mely védencre terelte a gyanút, a vádlott egy haragosától származik, és nem fedí a valóságot. Felhívta a másodfokú bíróság figyelmét arra, hogy a kamerafelvételek tanúsága szerint a három elkövetőn csuklya volt, így kétséget kizáró módon nem bizonyítható a védence bűnössége.

A másodfokú bíróság a felmentést célzó fellebbezéseket nem ítélte megalapozottnak.

A másodfokú bíróság az első fokú bíróság ítéletét a Be. 348.§ (1) bekezdésében meghatározott keretek között - azaz a megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt - bírálta felül, e körben - tekintet nélkül a bejelentett fellebbezés okára - vizsgálta az ítélet tényállásának megalapozottságát, valamint a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a joghátrány alkalmazására vonatkozó rendelkezések törvényességét.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást lényegében az eljárásjogi szabályok betartásával folytatta le, olyan hibát, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhette volna, nem vétett.

Az eljárás során több tanú is elhalálozott, így az elsőfokú bíróság a nyomozati vallomásukat a Be. 296. § (1) bekezdés a.) pontjának megfelelően, felolvasásuk útján tette a tárgyalás anyagává.

A kihallgatott személyek esetében vallomásukat is eléjük tárta, az abban rejlő esetleges ellentmondásokra őket nyilatkoztatta, és az okiratokat is helyesen emelte a bizonyítékok körébe azok ismertetésével.

A Be. 258. § (3) bekezdés f.) pontja szerint indokát adta a védő bizonyítási indítványa elutasításának, mellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A védő indítványozta a vádlott élettársának tanúkénti kihallgatását is, melynek az elsőfokú bíróság nem adott helyt, de az

elutasítást ítéletében nem indokolta. Ezzel összefüggésben megjegyezendő, hogy a tanúbizonyítás szükségtelen lett volna.

Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének, és indokolási kötelezettségének *megfelelően* eleget tett, a vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat feltárta, azokat okszerűen - az ésszerűség és a logika követelményeinek szem előtt tartásával - értékelte, mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor a megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést. Az elsőfokú bíróság által így megállapított tényállás *lényegében* megalapozott, ezért az irányadó volt a másodfokú eljárásban a - Be. 361.§ (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel - az iratok tartalma alapján történt alábbi kiegészítéssel, helyesbítéssel:

- az ítélet indokolásának 3. bekezdését mellőzi, ugyanis az nem tartozik a vádhoz, és az abban foglalt történeti tényálláshoz sem, így annak feltüntetése az ítéletben, a vádra történő utalás körében szükségtelen,

- az ítélet 3. oldalán 1. bekezdését - a vádlott előző büntetéseit - azzal egészíti ki, hogy a Győri Városi Bíróság ott megjelölt ítéletével 60.000,- Ft pénzmellékbüntetésre is ítélte.

A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján kétséget kizáró bizonyossággal megállapítható volt az, hogy a vádlott vezette az erőszakkal elvett vontatót és pótkocsit, rajta a 23,5 tonna rézhulladékkal. E körben értékelve a sértett biztonsági őr: a tanú1, a tulajdonosok: a tanú2, a tanú3, a tanú4, a tanú5, és a tanú6, valamint a sértettre rátaláló sofőr: a tanú7 tanúk vallomásait.

Az elsőfokú bíróság helyes indokok mentén vetette el azt a vádlotti védekezést, hogy az eltulajdonított, és hátrahagyott, majd néhány órán belül megtalált gépjármű kormányán, és sebességváltóján a DNS major-komponense miért nem kerülhetett rá korábbi útja során, csakis az elkövetéskor. Ugyanis a tanúk elmondása is igazolta azt a protokollt, mely egyébiránt köztudomásúnak is mondható tény, hogy nem megengedett idegen személyt a nagy értékű árut szállító kamionba beengedni.

Azt a vádlott sem vitatta, hogy soha nem dolgozott a sértett1 alkalmazásában.

Másrészt a DNS nyomokat tipikusan olyan helyeken rögzítették, melyeken a vezetők hagynak maradványt. A genetikai szakvélemény szerint a vádlotton kívül más személy biológiai anyagmaradványát nem rögzítették.

A szakértő1 és a szakértő2 szakértők az elsőfokú bíróság tárgyalásán azt is részletesen kifejtették, hogy a bűnjel felszínéhez a különböző időpontokban rákerülő sejtek általában lazábban kötődnek, a bűnjellel utolsóként kapcsolatba kerülő személy, - jelen esetben a vádlott - DNS mintázata többnyire domináló, úgynevezett major-komponensként mutatható ki.

A szemlejegyzőkönyv, mint okirati bizonyíték pedig azt rögzíti, hogy az eltulajdonított nyergesvontató zárt állapotban vesztegelt a város külterületén.

Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság azt a tényt is, hogy a vádlott képzett sofőr, és a cég vezetőinek, valamint a tanú7-nek az elmondása szerint is mind az akkumulátor cseréhez, mind a vontató telepről történő kivezetéséhez megfelelő gyakorlatra volt szüksége az elkövetőnek, ugyanis átlagos vezetői képességgel ezt nem lehetett volna megvalósítani.

Arra a meggyőződésre is helyesen jutott az elsőfokú bíróság, hogy a bizonyíthatóan szerény anyagi körülmények között élő vádlott a bűncselekmény után 8 nappal - 2011. május 5. napján - korábbi élettársa nevére 1.500.000,- Ft-ért személygépkocsit vásárolt, tehát vagyonában jelentős javulás következett be.

Az elkövetési értéket a sértettek vallomása, a nemzetközi fuvarlevelek (CMR okmányok) és számlák (nyomozati iratok 379. és 383. oldala) alapján helyesen állapította meg.

A vádlott bűnösségére vont következtetés így okszerű volt.

A leírtakra figyelemmel a vádlott felmentésére - ami eltérő tényállás megállapítását, az pedig a bizonyítékok eltérő mérlegelését igényelte volna - a másodfokú eljárásban a Be 351.§ (1) bekezdése alapján nem kerülhetett sor.

Számtalan bizonyítékot megjelölt azonban az elsőfokú bíróság mely nem tartozott az ügy megítéléséhez, ugyanis a vádlott felelősségének fennállása, vagy fel nem állása kapcsán nem bírtak relevanciával, melyeket ki kellett rekesztenie a másodfokú bíróságnak az alábbiak szerint:

- az ítélet 7. oldalának 2., 6., 7., 8. bekezdését,
- az ítélet 9. oldalának 5., 7., 8., és 9. bekezdését,
- az ítélet 10. oldalának 1., 2., és 3. bekezdését,
- az ítélet 11. oldalának 8., és 9. bekezdését.

A cselekmény jogi minősítése kapcsán nem mindenben osztotta az ítélőtábla a törvényszék álláspontját. Rámutat a másodfokú bíróság, hogy a Btk. 365.§ (1) bekezdés a) és b) pontjában írt, különböző elkövetési módok, egymás mellett nem állapíthatók meg, ugyanis a b) pontban rögzített - a sértettet védekezésre képtelen állapotba helyezve történő - elkövetést jelen ügyben erőszakkal követték el, így már az a) pontban rögzített módon megvalósult a bűncselekmény.

Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott cselekménye egy rendbeli, mivel csak egy - a telep biztonsági őre, a tanúl - személlyel szemben alkalmaztak erőszakot, abban azonban tévedett, hogy a pótkocsin lévő réz értékét nem vett figyelembe. Így ugyanis az össz-elkövetési érték: 52 millió Ft, mely alapján anyagi jogszabálysértést valósított meg a törvényszék, amikor a vádlott terhére rótt cselekményt jelentős értékre (5 millió és 50 millió Ft közt) elkövetett rablás büntettének minősítette.

Az ítélőtábla a vádlott cselekményét - ezen anomáliát kiküszöbölve - a Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és (4) bekezdés a) pont szerint minősülő társtettesként elkövetett rablás büntettének minősítette. Megjegyzi az ítélőtábla, hogy a törvény szerint már az eltulajdonított érték - a Btk. 459. § (6) bekezdés d) pontja alapján - nagyságára tekintettel a csoportos elkövetés nem jelent további minősítő körülményt, az súlyosító körülményként nyerhet értékelést.

Az elsőfokú ítélet jogi indoklásából is mellőzni kell azon részeket, melyek nem a konkrét, jelen ítélettel elbírált cselekményre vonatkoznak, így: az öntudatlan vagy védekezésre képtelen állapotba helyezéssel, a felfegyverkezve, a fegyveresen, a fenyegetéssel történő elkövetést, és a tettenért tolvajra vonatkozó megállapításokat.

A törvényszék törvényes indokok mentén jutott arra a meggyőződésre, hogy a vádlott számára az elbírálaskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény rendelkezései kedvezőbbek az elkövetéskor hatályban volt - főszabályként érvényesülő - 1978. évi IV. törvény rendelkezéseinél, ezért az előbbit alkalmazta.

Az elsőfokú bíróság részben helytelenül ismerte fel a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi bűnösségi körülményeket. Ki kell rekeszteni ugyanis a súlyosító körülmények közül a „vele szemben párhuzamosan szintén egy vagyon elleni bűncselekmény miatt büntetőeljárás folyt” megállapítást, ezzel szemben ekként kell értékelni, hogy a vádlott más büntetőeljárás hatálya alatt valósította meg a terhére rótt bűncselekményt. Súlyosító körülmény a megváltozott minősítésre tekintettel a csoportos elkövetés is.

A büntetés törvényszék által megállapított tartama törvényes, megfelelően igazodik a vádlott alanyi bűnössége fokához, a büntetés kiszabási körülményekhez, az elkövetett bűncselekmények súlyához. Az elsőfokú bíróság kellő indokát is adta annak, hogy a 10 év tartamú középértéktől - vádlott javára történő - kisebb eltérést mi indokolta, ennek lényeges, további enyhítése nem indokolt.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a törvényszék a jogszabályi előírásoknak megfelelően határozta meg fegyházban, és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott feltételes szabadságra bocsátható, annak időpontját is helyesen állapította meg.

Okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a vádlott az elkövetett szándékos cselekmény jellege folytán méltatlan a közügyekben való részvételre, ezért azok gyakorlásától eltiltotta. A mellékbüntetés tartama megfelelően igazodik a főbüntetés tartamához, így azt a másodfokú bíróság nem érintette. Ezenkívül helyesen rendelkezett a vagyonelkobzásról, és annak összegéről is.

Törvényes indokok mentén rendelte el a korábbi felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtását is.

A másodfokú bíróság megjelölte a polgári jogi igény vonatkozásában annak jogalapját, valamint a magánfél társaság gazdasági formáját.

Az elsőfokú bíróság részben tévesen rendelkezett a bűnjelekről, továbbá a másodfokú bíróság megjelölte azok tárolásának helyét. Pontatlanul határozta meg az elsőfokú bíróság néhány bűnjel (az akkumulátor cseréhez használt szövetkesztyű, és az elektronikai adathordozók) tételszámát is, azokat a másodfokú bíróság az iratnak megfelelően rögzítette. Továbbá tévedett akkor, amikor a szövetkesztyűt elkobozta, ugyanis azt nem az elkövetéshez használták az elkövetők, így a Be. 155.§ (8) bekezdése alapján rendelkezett annak megsemmisítéséről.

A törvényszék a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezése törvényes.

A másodfokú bíróság a vádlott állampolgárságát a rendelkezésre álló adatok alapján pontosította.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§-ának (1) bekezdése alapján változtatta meg, a nem érintett rendelkezéseket a Be. 371.§-ának (1) bekezdése értelmében hagyta helyben.

A másodfokú eljárás során védői díjként felmerült bűnügyi költséget - miután a védelmi perorvoslat eredményre nem vezetett - a Be. 381.§ (1) bekezdése és a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján a vádlott viseli.

Budapest, 2016. év november hó 23. napján

dr. Magócsi István s.k.
a tanács elnöke

Csiszárné dr. Kertész Andrea s.k.
előadó bíró

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 23.B.1248/2015/16-I. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.205/2016/8. számú ítéletében írt változtatással 2016. év november hó 23. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. év november hó 23. napján

dr. Magócsi István s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő